

tilstrækkelig udbredt, hverken hos de myndigheder, der skal yde hjælpemidler, eller hos de pensionister, der har behov for dem, ligesom mulighederne for at få vejledning med hensyn til anvendelsen af hjælpemidler ikke er tilfredsstillende. Underudvalget finder derfor anledning til at foreslå, at dette spørgsmål særlig tages op med henblik på, at der kan gives kommunerne og amterne retningslinier med hensyn til, hvorledes spørgsmålet bør løses, herunder om der lokalt er behov for særlige hjælpemiddelcentraler, og i så fald, hvorledes disse bør etableres og virke“.

Socialreformkommissionen anfører i sin 2. betænkning, at ydelse af hjælpemidler i almindelighed bør bevilges af kommunen, men at det i et vist omfang vil være nødvendigt, at hjælpemidler tilkendes af revaliderings- og pensionsnævnet. Ved en sådan decentralisering vil der opstå spørgsmål om, hvorledes man på centralt plan kan følge og efterprøve nye hjælpemidler, ligesom der bliver behov for, at der kan foretages centralindkøb af visse hjælpemidler.

I betænkningen udtales herom:

„Endvidere vil der være behov for, at der i kommunerne og amtskommunerne kan skabes en informations- og demonstrationsvirksomhed, hvorved der bl. a. kan formidles oplysninger om nye hjælpemidler, disses pris og virkeområde.

Disse funktioner vil kunne opfyldes gennem etableringen af hjælpemiddelcentraler i amtskommunerne. Disse centraler, der foreslås oprettet under amtsrådets social- og sundhedsudvalg, må for at fungere rigtigt etablere et snævert samarbejde med kommunerne, sygehusvæsenet og de sociale institutioner i området“.

Hjælpemiddelcentraler findes i dag i enkelte kommuner og dækker således et begrænset område. Etableringen af hjælpemiddelcentraler forudsætter ikke lovhjemmel, og de enkelte kommuner eller amtskommuner vil også efter bistandslovens ikrafttræden kunne oprette sådanne hjælpemiddelcentraler.

Når man ikke i lovforslaget har pålagt de enkelte amtsråd en pligt til at etablere hjælpemiddelcentraler med centraliseret indkøb, er begrundelsen, at tiden næppe er inde til at pålægge amtskommunerne en sådan forpligtelse. Såvel omsorgsudvalget som social-

reformkommissionen finder, at etableringen af hjælpemiddelcentraler vil kunne løse problemerne om den fornødne information og instruktion, men der vil også kunne tænkes andre løsninger, f. eks. i samarbejde med sygehusvæsenet og de ortopædiske hospitaler. Det er endnu ikke afklaret, hvorledes problemerne mest hensigtsmæssigt kan løses, men spørgsmålet vil indgå i overvejelserne, når ministeriet skal udarbejde cirkulærebestemmelser med generelle retningslinier til kommuner og amtskommuner på dette område.

Spørgsmål 68 a:

Hvilke erfaringer har man med hensyn til hjælpemiddelcentraler, herunder vedrørende service på hjælpemidler indkøbt gennem disse?

Hvorledes sikres rådgivning af patienter med hensyn til hjælpemidlernes benyttelse?

Svar:

Da socialministeriet ikke har anset sig i besiddelse af det nødvendige baggrundsmateriale til spørgsmålets besvarelse, er der gennem socialstyrelsen sendt anmodning om nærmere oplysninger til følgende hjælpemiddelcentraler:

1. Hjælpemiddelcentralen, o/o ergoterapien, Ortopædisk Hospital, Hans Knudsens Plads 3, 2100 København Ø.
2. Nørre Hospital, Hjælpemiddelcentralen, Ryesgade 15, 2200 København N.
3. Blindes Hjælpemiddelcentral, Kastelsvej 60, 2100 København Ø.
4. Hjælpemiddelcentralen, Spanien 19, 8000 Århus C.
5. Social- og Sundhedsforvaltningen, Hjælpemiddelcentralen, Rolfsgade 90, 6700 Esbjerg.
6. Hjælpemiddelcentralen, Enghaven, 6630 Rødding.
7. Social- og Sundhedsforvaltningen, Hjælpemiddelcentralen, 9800 Hjørring.
8. Vanføres Kollektiv-Center, Hjælpemiddelcentralen, Tjørring, 7400 Herning.
9. Nordjyllands amt, Social- og Sundhedsforvaltningen, Arbejdsgruppen vedrørende Hjælpemiddelcentraler, Ved Stranden 16, 9100 Ålborg.

Socialministeriet vil, så snart disse oplysninger foreligger, vende tilbage til den endelige besvarelse.